

CKKV / Svijany hobby cup 2015

Doksy třiatřicáté, Doksy pohodové.

Pohodové ve všem. V jednání s úřady, se všemi složkami Policie ČR. Počet nutných dokumentů se sice nesnížil, ale ani nezvýšil, vše proběhlo hladce, podle již pár let dané šablony. Skvělí pořadatelé, téměř všichni oslovení nakonec mohli a přijeli. Mírně mne rozhodila změna na postu rozvozu a ustavení dopravních značek, ale i to proběhlo výtečně. A to hlavní, co nikdo neumíme, počasí. Letos se vrátilo nádherné cyklistické počasí i s přátelským větrem. Po dvou otřesně mokrých a studených létech přímo balzám na duši. Projevilo se to na účasti vás cyklistů. Jediný, koho tahle příjemná změna nejspíš rozhodila, byl specialista na mokré Doksy – Robert Sýkora. V suchu potřetí veterány nevyhrál... Po roční pauze se na start vrátil i věhlasný cyklista, ctitel Doksů, Jirka Ježek. A potřetí v řadě skončil na druhém místě. Triumf z Doksů mu ve výčtu fantastických světových a paralympijských úspěchů stále ještě chybí.

Ve čtvrtek 28. května v 15:20 a 15:30 se na start postavilo celkem 124 závodníků. S půlhodinkou náskoku nejprve vyjeli 3 závodní předjezdci. Mezi nimi otec závodu Michal Kokta (vyhrát Doksy už se mu nepodaří, v dávnověku však čtyřikrát dojel druhý), i jeho syn Martin (v r. 2009 vyhrál juniory). Poté za policejní motorkou vyráží mladý balík. Jak už je pár let zavedené, začátek se jede nezávodně, za policií a vodícím autem. Po odmávnutí ostrého startu, za železničním přejezdem u Všetat, se letos hned začíná závodit – první únik dvojice je brzy zlikvidován. Brdek v Čečelicích pole moc neroztrhal, ale po výjezdu na hlavní v Byšicích je v čele pětice borců a jejich náskok za kopcem v Řepíně spíše narůstá. Jenže po sjezdu do Kokořínského údolí už je vše jinak. Pohromadě jede asi patnáctka závodníků, v pohodě, žádná honička. Až za Vojtěchovem, v předtuše Romanova vyráží vpřed sparťan Vojtěch s jedním mladíčkem. Zprvu to vypadá, že je sjedou, ale jak kopec nabírá grády, zase se vzdalují. Hledám Jirku Ježka – táhne stíhače, takže letos ani Romanov nevyhraje. Vitáckovu horskou prémii na Romanově tak vyhrává J.Vojtěch. Podle tradice – kdo se trhne na Romanově už nebývá dojet, dvojice nabírá náskok a v nádherném úseku nahoru dolů ujíždí vstříc vítězství. Při vjezdu do okresu Česká Lípa, posledního úseku závodu, zároveň s převážně hrozným povrchem silnic, jedou stále spolu. My předáváme čelo Policii ČL a odjíždíme zajišťovat dojezd.

Cílem pak prolétá letošní vítěz – Jonáš Vojtěch (Sparta cycl. team) a zapisuje se do historie jako pětadvacátý vítěz Doksů. Jestliže vám nesedí počet ročníků a počet vítězů, vězte, že Vlk Konůpka, Milan Blažek, Petr Chrupa, Roman Chládek, Standa Plešner a Jakub Svoboda vyhráli 2x a Jiří Chyba dokonce třikrát. Vítěz dojel sám, kam se ztratil jeho parťák z úniku nevím, když jej nevidím ani v další skupince. Tu mohutným spurtem přivedl Jirka Ježek (DAS), vítěz kategorie mazáků, třicátníků.

Na čele zralého balíku spurtovali dva borci a zvítězil veterán Michal Rydval (CK Vinohradské Šlapky). Druhou, devítičlennou skupinu přivedl teprve patnáctiletý vítězný junior Matouš Měšťan (SP Kolo), byl v ní i vítěz kategorie ctihodných padesátníků Karel Prager (CK Vinohradské Šlapky). Vítězná žena – Hana Doležalová (VARTA Sokol Kr. Dvůr) dojela v početnější skupině jen devět minut za vítězem zralého balíku, po dalších 3 minutách dojel vítěz staříků šedesátníků, náš Roman Chládek (CKKV Praha), který vyhrál i vrchařskou prémii pro tuto kategorii v Řepíně.

Čipaři odvedli výbornou práci, brzy máme pohromadě potřebné výsledky pro vyhlášení, tedy hbitě do kempu Bílý Kámen, postavit pódium pro nejlepší. Jak se později ukázalo, čipaři by měli mít hlubší spolupráci s presentací, aby se eliminovaly omyly při zařazení příchozích do kategorií.

Už pár let komornější vyhlášení oživila bouřlivější kulisa, šel-li na bednu borec CK Vinohradské Šlapky nebo CKKV Praha. Pokud jde o teamy, nejuspěšnější byli právě jezdci z Vinohradských Šlapek – dvě vítězství a jedno druhé místo a z CKKV Praha – jedno vítězství a jedno druhé místo. Dvakrát se na bednu postavili také borci teamu SP kolo – jedno vítězství a jedno třetí místo. Právě u vítězného juniora z tohoto teamu došlo k největšímu přehmatu, u čipařů figuroval coby závodník kategorie A – vláčci, jeho čas byl tedy vyhodnocen o deset minut horší a v této kategorii figuroval hluboko v poli. Proto byl vítězem vyhlášen junior druhý. Naštěstí se ještě před koncem vyhlášení vše vyjasnilo a Matouš Měšťan se mohl postavit na stupeň nejvyšší. Jak uvádím výše, je třeba nastavit systém tak, aby u čipařů vyplavaly omyly z presentace a cyklisté se u nich dostali do správné kategorie.

Někteří borci na našich speciálně vyhlášených místech – 13. a 33. v obou balících již nebyli na místě, nejstaršího účastníka zas nemůžeme seriózně vyhodnotit, neboť v UAC presenčních listinách nejsou uvedeny ročníky. Ale nejhmotnější závodník oceněn byl, vážili se čtyři borci, nakonec se radoval Martin Videman – 98,3 kg, ale bylo to těsné... Závodník, který se krásami trasy dokázal kochat nejdéle, ještě v čase vyhlášení dojížděl do cíle. Otec závodu Michal Kokta se kochal čtyři a půl hodiny, dva km před cílem píchnul, takže poslední půlhodina byla spíš přezouvání kola než kochání se.

Bujaré veselí velké rodiny kolečkářů dlouho do jarní noci už je dlouho to tam, ale ona atmosféra stále ještě, bohudík, přežívá. Hlavním nositelem této tradice se nyní stali borci Vinohradských Šlapek, kteří opět ukázali, že to umí nejen na kolech. Přestárlý team pořadajících CKKV Praha už jen přizvukuje a nostalgicky se noří do vzpomínek, jaký tu býval rachot. Jenže rčení – kdo v Doksech nezůstal přes noc, jakoby je ani nejel – stále platí. Letos se diskutovalo i na téma, zda je pro akci přínosné, když je součástí seriálu UAC. Většina mi potvrdila můj názor, že závod s tak dlouhou historií, tradicí a pověstí mezi cyklisty, je sám o sobě natolik nosný a vyjimečný, že by měl zůstat nezávislý na všech seriálech. Ne, že bych litoval, že jsem závod do UAC pustil, ale ten pocit v sobě mám. Také jsme dolovali v paměti, jestli existuje nějaký další silniční závod pro hobíky, který se dožil Kristových let a jezdí se dál. K.Vary – Unhošť i Železný dědek jsou mladší a dřívější legendy Tour de Hanspaulka, Skorkov či Stodůlky – Karlštejn – Stodůlky se již nejezdí. Věřím, že Doksy se budou jezdit dál, že s nevelkou partou nadšenců, bez zástity velkých jmen či organizací, znovu dokážeme tak nějak na kolena tento závod vykouzlit.

Znovu chci poděkovat všem pořadatelům, našim věrným sponzorům, není jich moc, ale velký dík za všechny ceny pro závodníky, také skrytému sponzoru, který není nikde zviditelněn, ale jeho přínos v nájmu dopravních značek je nemalý – Petaru Introvičovi. Rovněž všem zainteresovaným složkám Policie ČR patří dík za spolehlivou, profi práci při zajištění bezpečnosti celého závodu. A také vám, cyklistům, co jste si udělali čas a přijeli na start. Těšíme se, že se potkáme v hojném počtu zase za rok.